

רבינו תם	יציאת שבת	כניסת שבת
20:34	19:45	18:55
20:31	19:43	18:53
20:34	19:45	18:55
20:32	19:44	18:54

הגליון מוקדש לרפואה לישועה ולהצלחה בכל העניינים:
נתנאל בן סיגל, פבל ניסים בן מרינה
דוד בן שרה, אליהו בן אינה.
לעילוי נשמת: ראו דוד דרור בן רוגית

גיליון מרבני בית המדרש "דורשי ה'" בנושאות מורנו הגאון הרב יחזקאל צמח שליט"א תלמידו של הגאון הינוקא רבינו שלמה יהודה בארי שליט"א

מאמר הרב

מאת הגר"י צמח שליט"א

מצמיח ישועה

שערים וְנָבֵא גוֹי צְדִיק שְׁמֹר אֲמִנִים". וככל שישפיל האדם גאוותו ויבקש את כבודו, ימנע מעצמו את הצער והמאורעות של הגלות. הזמן של הגאולה הוא סוד של ה' יתברך, אך הגאולה הפרטית של כל אדם היא בידיו, שיכניע עצמו ויפנה לכבודו, ויכין את עצמו להיות בית מקדש קטן, ואז ה' יהיה איתו ולא יחסר לו דבר. יהודי כשר שואל את עצמו מה ה' יתברך רוצה מאיתנו? והתשובה לזה אמר פעם מורינו ורבינו שליט"א: שכל אחד יאמין שהוא יתברך שומע אותו ונמצא איתו, ורק מצפה לשמוע את קולו, שיפתח פיו בתפילה, וילך תמיד עם תפילה, ויתבונן על שליחותו בעולם לעשות נחת רוח לה', ולצפות תמיד מתי נזכה להיות יחד עימו. כאשר אנו חפצים במלכותו, ולא רואים את ה' כמשרת היושב בשמים וצריך לתת לנו כל מה שנבקש ממנו, מבלי שיהיו לנו קשר ואהבה אליו ומבלי שנחשוב ונדע מה הוא יתברך רוצה. ה' יתברך ברא כל אחד בשביל שיזכה להמליך אותו בעולם, ולשמוח איתו יחד בכל הטוב, כאשר יש לנו לב אמת שיודע שזה רצונו, והלב מכיר בטובה, ומבין את החיבה והמעמד שלו, ונאמן באהבתו לעבוד לפניו בשלימות הלב. כמו שאב חפץ בילדיו הפונים אליו ומדברים איתו תמיד ואוהבים אותו ושמוחים איתו בכייתו שלו.

הסיבה של הצרות והמרירות שיש כבוד הזה, כיון שאדם חי סביב נקודת עצמו, ולא השכיל להבין את חובתו בעולם, שהוא חלק מגילוי מלכות ה', וצריך לבקש מתוך המטרה שנוכח כולנו להתהלך לפני ה' ולהיות משכן ה', ושנוכח לבית המקדש שהוא תכלית הבריאה כרצונו יתברך.

אנחנו מתקרבים לראש השנה ועוסקים בתשובה, וגם בענין התשובה יש דרגות, כי התשובה היא, שה' ימחל לנו וימשיך להשפיע לנו כל טוב, זו תשובה טובה, אך לא תכלית האמת, כי התשובה האמיתית היא לבקש את המחילה כדי שנהיה רצויים ונוכל לעשות נחת רוח לפניו, ונחשוב תמיד כיצד אני לוקח את השפע שה' נתן לי ועושה איתו נחת רוח לה'. כאשר עם ישראל היו במצרים, ה' יתברך היה מצפה מתי יזכו להתבונן ולרצות אותו כמלך, ואז מיד יקח אותם לארץ ישראל, ואחר כך יצאו ממצרים וקבלו את התורה ושמרו את המצוות ועסקו בתורה, אך שכחו שה' הושיע אותם, ושעשה את הכל לכבודו, ולכן ה' ב"ה נתן למשה רבינו מטה, אף שיכל לעשות הכל בידו, כדי שלא יחשבו שיש לו כוחות, אלא יתבוננו שכל הניסים הם מה'. וכך היה עושה משה רבינו, שלא קירב את עם ישראל לעצמו, אלא קירב אותם להשי"ת. כאשר היה מגיע יהודי למשה רבינו, היה מברך אותו אך היה אומר לו לך להתפלל, כדי שלא תשכח מי מושיע אותך.

"הנה אנכי מרביץ בפוך אֲבִיךָ וְיִסְדְּתִיךָ בַּסְּפִירִים, וְשִׁמְתִי בְּכֹד שְׁמִשְׁנֶיךָ וְשִׁעֲרֶיךָ לְאֲבְנֵי אֶקְדָּח וְכָל גְּבוּלְךָ לְאֲבְנֵי חֲפִיץ" (תפסות פ' ראה). ה' יתברך יבנה את ירושלים בתכלית היוקר והפאר, כל העיר תהיה בנויה מאבנים יקרות מאד אבני ספיר, והחלונות מאבני כדכוד - שאבן אחת מאירה לשלש פרסאות, ושערי ירושלים ממרגליות 'אבני אקדח' גדולים שלושים אמה על שלושים אמה. אמנם לא זה העיקר, אלא העם השוכן בתוכה, "וְכָל בְּנֵיךָ לְמִתֵּי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ" - שכל יהודי יהיה רבוק בה' יתברך בתורתו הקדושה, ומוכתר במדות טובות, וכולם כאיש אחד כלב אחד. כנסת ישראל מבכה על בית המקדש שנחרב, ועל בניה שהלכו בגלות, וה' יתברך מנחם אותה, שזה כמו זרע שנזרע באדמה, שהגרעין של העץ הולך ונרקב, ומי שרואה בוכה על הגרעין שמתקלקל, אך בעל הגינה יודע שזו הדרך להצמיח אילן גדול רב פירות שיהנו ממנו, פי אין קץ ממה שהיה אפשר להנות מן הגרעין עצמו. וכך הוא סיבת הדבר שירושלים ובית המקדש נבלעו באדמה, כשביל שיצמחו ויעלו משם בתכלית הפאר, וגם גדולים ורחבים לאין שיעור. וכן עם ישראל ירדו ונטמעו בגלות, ככדי שמתוכה יצמחו שלמים וצדיקים לאין ערוך, כמו גדולי הצדיקים שבכל הדורות, ויהיו ראויים לנבואה, ויזכו לקיום ההבטחה של השי"ת, והתהלכתי בתוכם.

אחרי שהכניסו צלם בהיכל, וציפו את כל הקירות של בית המקדש בדמות כל צורות עבודות זרות, ונסתלקה השכינה הידירה מן הארץ, היה ראוי שה' יתברך ימחק את הכל ויבטא עם חדש ועולם חדש, אך ה' יתברך גומל אך ורק חסדים טובים לעמו בית ישראל, והבליע את בית המקדש באדמה (ומלאכים הביאו אבנים ממקום אחר להשעות את הגוים שיחשבו ששרפו את בית המקדש, עמודיה שבעה ס"י יד, מדבר קדמות מ, מג' י מאמרות חקור דין א, כו), ופיזר את עם ישראל בארצות טומאת העמים, ככדי לזרוע אותם בעצמם מחדש בשלימות הטוב.

לעתיד לבא ה' יתברך יקח את בית המקדש הראשון והשני שנגזזו באדמה, ומהם יצמיח את הבנין השלישי שיתאחד עם נשמת המקדש אשר כוננו ידיו יתברך בראשית הבריאה (פסחים נד), ויראו כולם את בית המקדש הראשון והשני בתוך המקדש השלישי (י' סאמרות מאה קטישה ס' ע). וכך תהיה התחדשות לכל יהודי, לצמוח מחדש בפאר וטוב עצום, כמו בראשית הבריאה לפני חטא אדם הראשון.

הגלות היא תהליך של צמיחה ובניה, על ידי ביטול הגאווה, מפני שהיצוד שכח את יצרו והתנשא עליו, ושם בשפל המדרגה הוא משריש נטעי נעמנים, של אמונה בכבודא יתברך, עד שיפציע ויזרח אור ישראל, ו"פיוס ההוא יושר השיר הנה בארץ יהודה וגו', פתחו

פניני דרך – אנוכי אשמח בה'

מאת הרב ישראל משה שליט"א
ערוכים ע"פ שיעוריו של מו"ד גאון ישראל הינוקא שליט"א

א. החיים שנתן לנו ה' יתברך, הם השמחה, ונתן ה' לפני האדם כל הכלים שאם רק יתבונן בדעה נכונה, יוכל לשמוח שמחה שלימה ולהיות מלא חיות בכל רגע ורגע.

ב. היסוד הראשון בעבודת השמחה, הוא שהשמחה צריכה להיות מבלי שום סיבה וללא שום תנאי, אלא שהיא ממש עצם החיים כרצון הבורא, ורגעים שאינו שמח בהם, הם כמו העדר חיים.

ג. כמו שאדם מוסר נפשו על כך שלא להפסיק את נשימתו משום סיבה שתהיה, כך עליו למסור נפש להיות בשמחה ושלוה בכל מצב. העיצובן הוא הפסד ואבדן רגעי החיים של האדם, וצריך לקום ללחום נגדה בחרב וחנית. ואז יוכל לזכות לגאווה דקדושה, שה' שמח בו ורצה לקדש אותו ולהושיע לו ולמלא כל משאלות ליבו.

ד. הרצון הראשוני שחפץ ה' יתברך מכל נברא, שיהיה בשלימות השמחה תמיד בכל עת ובכל מצב.

ה. כל חיותנו ותקוותינו זה השמחה, ועל ידי השמחה ישיג מה שלא יוכל להשיג על ידי שום דבר אחר, ויוכל להשיג דברים שהם מעל הטבע. ובכח השמחה התמידית אפשר לזכות לתקן הכל, וגם שלא יבא לידי חטא לעולם.

ו. אם אינו מוצא כמה לשמוח, ישמח בעצם החיים שלו, כמו שכתוב אזמרה לא-להי בעודי (תהלים קד, לג קמו, ט). שדורות שלמים כבר מתחת לאדמה, והם מתארים לדג על שמים. אמנם השמחה המיוחדת של יהודי היא "אנוכי אשמח בה'" (תהלים קכ, ד), שיש לנו אל גדול שאחזק אותו מבלי שום סיבה, ונמצא איתנו בכל מצב, והוא יתברך מבין אחריו, וירפא לנו כל החסרונות. רק שהוא מחכה לשמוע את קולנו "השמיעני את קולך כי קולך ערב ומראך נאוה".

ז. "שיותי ה' לגנדי תמיד", היינו שכל יהודי חי בשבח והודאה לה' בכל רגע ורגע, בעת שחושב על האמת שמה שיש לנו זה הטוב ביותר, כי ה' נתן לנו את כל הטוב האפשרי, אף שלא מגיע לנו דבר והכל מתנת חינוך. ויצא מן הדמיון של קול יצר הרע שלחש באזנו שיכל להיות לו טוב יותר ובכך מחליש את דעתו.

ח. היללה והעיצבון הם מהסטרא אחרא, שמונעת מהיהודי להרים ראשו ולישא עיניו לה' בתפילה הודאה, ועל זאת היה דוד נלחם בערפא (עודף דס"א), וגם בשעה שלחם בגליות ניגן ניגונים, וגליית לא יכל לסבול את הניגון, וכך התגבר דוד כנגדו והפילו וזכר את ראשו והראהו לכל העולם, להראות שכעת נחלש הסט"א ויכול כל אחד לישא ראשו ולהתפלל ולנגן לפני ה'.

ט. כדי לבטל את היללה והעיצבון יתבונן האדם לשמים, ויקיים "שאו מרום עיניכם" וראו מי ברא אלה, ודבר זה מסוגל לקדש את עיניו ולטהר את נשמתו, כמ"ש 'לכי ובשרי ירגנו אל אל חי'.

י. כשאדם מסיר את מחשבות הכפירה ואפיקורסות, שחסר לו ויכל להיות לו יותר ויותר, ומבין שחיייו הם הטובים והנפלאים ביותר, ויש לו שמחה והודאה תמידית לה', ובכח זה משתדל להאיר נשמת כל יהודי, כדאי שיהיו לו חיים טובים ומאירים יותר.

מעשה רב

נכתב על ידי המשפיע הרה"ח ר' שלום פרקש שליט"א

עצות – דעת תורה

דרך הישועה ברוחניות ובגשמיות – בקשת עזרה ומחילה

בעמקי הגלגלות עוברים משברים רוחניים וגשמיים על אחינו בית ישראל, ונמצאים בצער גדול, ומבקשים את פתרון מציאת הדרך, לזכות לאור פני ה' ויתברך ותים טובים ומאשרים.

נדאינו תשובה לכך באחד השיעורים (מים רביעי וקרא תשע"א), שם באר מו"ר שישנם שני קללים שצריך ללכת אתם תמיד בכל עת ורגע, והם: בקשת העזרה והמחילה מה' ויתברך. כי כמו שאי אפשר לילך בלי רגלים, כך אי אפשר להתקדם בדרך ה' ויתברך מבלי בקשת עזרה מה', וכמו שאין אפשרות להכנס בשער מבלי לפתח את הדלת כך אי אפשר להכנס בכל שער ושער המוביל אל ה' מבלי בקשת מחילה.

להשיג קרבת ה' אמתות, זוכים כאשר מכינים שרק הש"ת יכול לעזור לנו, ואליו צריך לפנות על כל דבר, ואף על התפלה צריך לבקש ממנו שנוקה להתפלל. אמנם אי אפשר לבקש עזרה מה' בלי לבקש מחילה ממנו ויתברך, לאמר: "אנא ה' מחל נא לי, כדי שאוכל להתקרב אליך", כי המחילה פוקעת ושוברת כל החומות, ופותחת את השערים, ואז העזרה תסייע של ה' ויתברך נשפע לאדם יחד עם המחילה. ולכן יש לבקש אותם יחד מלפני ה' - "עזרה ומחילה", ואין לנו שום עצה מבלי בקשת העזרה והמחילה.

אם האדם מודה שאינו כלום, והוא מבקש מחילה וסליחה באמת מה' ויתברך, נמחלים לו כל עוונותיו והוא מקבל התחדשות, ומי שזוכה לעזרה ומחילה כל חייו מצליחים.

ידד המלך היה רואה תמיד לנגד עיניו את הנסיונות של כל הדורות, ומסר נפשו עליהם בתפילה, שזה ספר התהלים, ולמד אותנו שאין עצה חרץ מלבקש מה' עזרה ומחילה, ואמר "עזרתי הית", שלא יחפש להיות צדיק וקדוש בכח עצמו, אלא יבקש רדע שגם זה מאתו ויתברך.

רק על ידי התפלה נוכל לשפר את כל האפיקורסות והנאות העצומה שמקיפים כל אדם ואדם, וביותר בדורות האחרונים, שצדוד קלפות קשות מאד של אפיקורסות ורצון לכבוד ונאות, ביותר שאת, שלא היה דגמתם מבריאת העולם, שאין לאדם הכנעה מלפני בוראו, והוא שוכח את האמונה.

לעתיד לבא תעלה לנו שהחשך והנסיונות שעברו עלינו, היו בסבת הנאות, שסמכנו על הכל חרץ מה', ולא הלכנו תמיד עם בקשת מחילה ועזרה, ואלו רק היינו מבקשים מה' עזרה ומחילה, היינו נרשעים.

יש אדם שמרגיש טוב בעניני הרוחניות שלו, וכל תקותו לה' היא להשלים לו את החסר בגשמיות, ואינו משים לב שהוא חולה במחלת הנאות, שחושב שיש בו חכמה כזו שיכול להסתדר בקמה שהוא צריך, והוא יכול בעצמו לעזור לעצמו ולהשיג הכל בעניני הרוחניות והנאות הטמונה הזו, מכיאה לידי מכשולים רבים, ויכול בסוף לפל ולהגיע להסר הצלקה וכשלונות, ולהיות איש מר, שעושה מריבה ומחלקת. והרפואה שלו היא להשפיל עצמו ולהכנע לה', ולהקט בעצמו את האמונה שרק ה' יכול לעזור לו.

ועל זה כתוב "נאות אדם תשפילנו", ואין הכתוב מדבר על נאות מגלה, אלא על נאות טמונה, שאדם באמת חכם והולך בדרך טובה, רק שתולה בטחונו בעצמו, וחושב שהוא יכול לעשות נדק הוא מבין, וסומך על כך שה' נתן לו חכמה מיוחדת ומדות טובות, ושוכח שלא הגיע לעולם בשביל לילך בדרך הזו, ובשביל השגות אמתיות צריך שיקבש מה' תמיד עזרה ומחילה, ואז יראה כמה הוא חכם ומצליח.

באותו שער דבר מו"ר על ענין שמירת המחשבה, שרבים מתקשים בו, ואמר, שטוב שילך מיד תחת פפת השמים, ויבקש מה' שיתחם עליו וישיע לו, ואז יבקש גם מן מחילה, ויראה את ישועת ה'.